

1930. — Т. 100 : Ювілейний збірник на пошану Акад. Кирила Студинського, ч. 2 : Праці історичні. — С. 19—175 : іл., табл. — Додатки. — С. 157—175.
414. **Барвінський, Б.** Конашевичі в Перемиській землі в XV і XVI ст. : Генеалогічно-історична монографія (з 5 ілюстраціями й 3 генеалогічними таблицями) / написав Богдан Барвінський. — Відбитка : Записки Наукового Товариства імені Шевченка, т. 100, ч. 2. — Львів, 1930. — 157 с. : іл., табл.
415. **Барвінський, Б.** Два листи митр. Іпатія А. Потія / Богдан Барвінський // Записки Чина св. Василя Великого. — Жовква, 1933—1939. — Т. 5, вип. 3/4. — С. 743—746.
416. **Barwiński, B.** Opryszki w słownictwie ludowym i na rycinach z XVII i XVIII ww. / Bohdan Barwiński // Ziemia Czerwieńska. — Lwów, 1936. — Roczn. 2, z. 1. — S. 230—242.
417. **Барвінський, Б.** Библиотека Львовского университета им. Ив. Франко / Богдан Барвинский // Техническая книга. — Москва, 1940. — № 23. — С. 105—107.
418. **Барвінський, Б.** Коротка історія Галичини продовж тисячоліття 907—1914 р. з двома історичними картами / Богдан Барвінський. — Львів : Українське видавництво, 1941. — 42 с., [2] вкладки мапи.
419. **Барвінський, Б.** Назва «Україна» на Закарпатті / Б. Барвінський. — Вінніпег, 1952. — 15 с. — (Назвознавство / Українська Вільна Академія Наук ; ч. 4). — Накладом Братства Карпатських Січовиків.
420. **Барвінський, Б.** Два листи митр. Іпатія А. Потія / Б. Барвінський // Записки Чина св. Василя Великого. Серія II, секція II. — Рим, 1956. — Т. 2, вип. 2/4. — С. 466—469.
421. **Барвінський, Б.** Історія українського народу / Богдан Барвінський. — Тернопіль : Ред.-вид. відділ упр. по пресі, 1991. — 119 с.
-
422. **[Боплан, Г. Л. де].** Дніпрові пороги : Опис України і Дніпра коло 1640 р. : Из спогадів Г. Бопляна / Г. Л. де Боплан ; [упоряд. Б. Барвінський]. — Львів, 1925 (З друкарні Видавничої Спілки «Діло»). — 16 с. : іл. — (Історична бібліотека «Просвіти» ; ч. 7).
- ***
423. **Герасимова, Г.** Барвінський Богдан Олександрович / Г. Герасимова // Українські історики ХХ століття : біобібліографічний довідник. — Київ, 2004. — Вип. 2, ч. 2. — С. 29—31.
424. **Демченко, Г.** Барвінський Богдан Олександрович / Г. Демченко // Наукова бібліотека Львівського національного університету ім. Івана Франка : матеріали до енциклопедії. — Львів, 2005. — С. 28—29.
425. **Дзьобан, О.** Барвінський Богдан Олександрович / О. Дзьобан // Українська журналістика в іменах : матеріали до енциклопедичного словника. — Львів, 2001. — Вип. 8. — С. 13—18.
426. **Дзьобан, О.** Богдан Барвінський — український історик, педагог, бібліотекар, архівіст, журналіст : (за архівними матеріалами) / О. Дзьобан // Українська періодика : історія і сучасність : доповіді та повідомлення п'ятої Всеукраїнської науково-теоретичної конференції, 27—28 листопада 1998 р. — Львів, 1999. — С. 546—451.
427. **Іванцев, І.** Наукова спадщина Ю. Целевича в оцінці Б. Барвінського / І. Іванцев, І. Любінець // Історик, етнограф, педагог : матеріали міжвузівської наукової конференції, присвяченої 150-річчю від дня народження Юліана Целевича. — Івано-Франківськ, 1993. — С. 27—28.
428. **Колосовська, О.** Діяльність Богдана Барвінського в Науковому товаристві ім. Шевченка у Львові / О. Колосовська // Бібліографічна комісія Наукового товариства імені Шевченка у Львові (1909—1939): напрями діяльності та постаті : збірник наукових праць. — Львів, 2010. — С. 283—295.
429. **Колосовська, О.** «Нагорода за кривду» чи «сповнення обов'язку» : бібліотечна діяльність Богдана Барвінського (1908—1947) / О. Колосовська // Вісник Львівського університету. Серія: Книгознавство, бібліотекознавство та інформаційні технології. — Львів, 2008. — Вип. 3. — С. 191—199.
430. **Сварник, Г.** Барвінський Богдан Олександрович / Г. Сварник // Українські архівісти (XIX—XX ст.) : біобібліографічний довідник. — Київ, 2007. — С. 49—51.
431. **Чорновол, І.** Син «руського станьчика»: Богдан Барвінський / І. Чорновол // Багатокультурне історичне середовище Львова в XIX і XX століттях / за ред.: Л. Зашкільняка, Є. Матерніцького. — Львів ; Жешув, 2006. — С. 421—434.
-
432. **Богдан Барвінський** : список праць. — [Львів], 1927. — [4] с. — Назва приведена на 1 с. від руки.

Володимир Вергановський

Вергановський Володимир Йосипович (7 березня 1876 р., с. Лукавиця-Вижна Стрийського повіту, нині Верхня Лукавиця Стрийського району Львівської області — 26 листопада 1946 р., м. Прамер, Австрія) — український учений-правознавець.

Початкову освіту здобув у народній школі в Болахові, продовжив навчання в гімназіях Стрия та Золочева. У 1898 р. закінчив юридичний факультет Львівського університету й розпочав судову практику в Золочеві. У 1900 р. отримав ступінь доктора права й склав суддівський іспит, один рік працював у суді в Підволочиську, а потім — у Львові. Стажувався в Берлінському (1904—1905) та Віденському (1905—1906) університетах.

Упродовж 1906—1908 рр. — судовий ад'юнкт у Львівському крайовому суді. У 1908 р. — приват-доцент кафедри цивільного процесу Львівського університету. Викладав провадив українською мовою.

Після Першої світової війни Володимир Вергановський відмовився від посади в університеті, оскільки польська окупаційна влада заборонила приймати туди українських студентів, і став працювати в суді.

У 1919—1925 рр. — професор і декан (1921—1923) правничого факультету Українського таємного університету у Львові. У 1926—1939 рр. — суддя цивільного суду у Львові. Від осені 1939 р. до 1941 р. працював на юридичному факультеті Львівського університету: викладачем, заступником декана, завідувачем кафедри цивільного процесу. У 1940 р. здобув ступінь доктора юридичних наук і звання професора.

У 1944 р. емігрував до Австрії.

У 1914 р. В. Вергановського обрано дійсним членом Наукового товариства імені Шевченка. Він також був одним із засновників і членом правління Товариства українсько-руських правників (1908), головою Правничої комісії НТШ у Львові (1920—1936), членом Правничо-термінологічної комісії НТШ (від 1936 р.), головним редактором «Збірника Правничої комісії» (1925—1929).

Д-р Володимир Вергановський — не лише вчений та правник з глибоко виробленим почуттям відповідальності, а й взірцевий громадянин. Він належав до того заслуженого покоління українських інтелектуалів, що своїм зусиллям на полі політики, культури та науки підносили західних українців із неграмотної маси до свідомих громадян.

Бібліографія

433. **Werhanowski, W.** O interwencji ubocznej / Włodzimierz Werhanowski. — Lwów, 1903. — 166 s.
434. **Werhanowski, W.** Znaczenie interesu prawnego w procesie cywilnym / napisał Włodzimierz Werhanowski. — Lwów, 1908 (Drukarnia Udziałowa). — 104 s.
435. **Вергановський, В.** Австрійське поступоване цивільне / після викладів і за дозволом Проф. Дра Вол. Вергановського. — Львів, 1908—1909. — 420 с.
436. **Вергановський, В.** Причинки до розуміння постанови § 496, т. 2 уст. цив. проц. / Вол. Вергановський // Правничий Вістник. — Львів, 1910. — Рік 1, чис. 2. — С. 73—84.
437. **Вергановський, В.** Причинки до розуміння постанови § 496, т. 2 уст. цив. проц. / Вол. Вергановський. — Відбитка : Правничий Вістник, 1910, чис. 2. — Львів, 1910. — 12 с.
438. **Вергановський, В.** Зміна позову / Вол. Вергановський // Правничий Вістник. — Львів, 1911. — Чис. 1/2. — С. 78—110; чис. 3/4. — С. 141—190; чис. 1/4. — С. 1—69.
439. **Werhanowski, W.** Zmiana skargi w austriackim procesie cywilnym / napisał Włodzimierz Werhanowski. — Lwów, 1911. — 142 s.
440. **Вергановський, В.** Австрійське поступоване цивільне / після викладів і за дозволом Проф. д-ра Вол. Вергановського. — Львів, 1912—1913. — 222 с. — Накладом Товариства «Кружок Правників». — Копія з машинопису.
441. **Вергановський, В.** Зміна позову / Вол. Вергановський. — Відбитка : Правничий Вістник, 1911 р. — Львів, 1913 (Друкарня Наукового Товариства імені Шевченка). — 153 с.
442. **Werhanowski, W.** Nowela do ustaw procesowych / napisał Włodzimierz Werhanowski // Przegląd Prawa i Administracji. — Lwów, 1916. — Rok 41. — S. 106—139, 311—376.
- ***
443. **Мудрий, М.** Вергановський Володимир / М. Мудрий // Наукове товариство імені Шевченка : енциклопедія. — Львів, 2014. — Т. 2 : Бібл — Вес. — С. 589—591.
444. **Романів, О. М.** Вергановський Володимир Йосипович / О. М. Романів // Енциклопедія сучасної України. — Київ, 2005. — Т. 4 : В — Вог. — С. 253.

Іван Джиджора

Джиджора Іван Миколайович (9 лютого 1880 р., с. Заставці Підгаєцького повіту, нині Монастирського району — 22 квітня 1919 р., с. Голгоча, нині Підгаєцького району) — український історик, публіцист, громадський діяч.

Навчався в Бучацькій гімназії (1895—1902), на філософському факультеті Львівського університету (1902—1907). Від березня 1903 р. працював бібліотекарем «Академічної громади». У 1904 р. Михайло Грушевський помітив здібного студента й залучив його до роботи свого неформального семінару з історії України. За завданням професора І. Джиджора опрацював 14 великих нововиданих томів архівних джерел — протоколів, журналів та указів Верховної таємної ради 1726—1730 рр. та документів Кабінету міністрів імператриці Анни Іоанівни за 1731—1740 рр., які опублікувало Історичне товариство в Петербурзі.

У 1904 р. І. Джиджору мобілізували до австрійського війська, тому він пропустив один семестр 1904/1905 навчального року. Служив у «регіменті інфантерії» (піхота) в Трієсті на узбережжі Адріатичного моря.

У серпні — вересні 1905 р. здійснив першу подорож до архівосховищ Харкова та Москви, де, збираючи матеріал до «Жерел до історії України-Руси» М. Грушевського, досліджував діяльність Малоросійської колегії в Україні.

25 лютого 1906 р. його прийняли в члени Археографічної комісії Наукового товариства імені Шевченка. Від 1 червня 1906 р. — бібліотекар товариства. У 1907 р. на загальних зборах НТШ кандидата філософії Івана Джиджору обрали заступником до виділу (президії) та членом Язикової комісії НТШ.

У 1908 р. здійснив свою другу подорож до Москви, де впродовж квітня — липня в архівах Міністерства юстиції, закордонних справ і Рум'янцевському музеї досліджував документи з історії Гетьманщини за доби Данила Апостола. У 1910 р. — третя подорож до Харкова та Москви.

У грудні 1912 р. у Львівському університеті успішно захистив докторську дисертацію «Економічна політика російського правительства супроти України в 1710—1730 рр.».

Також плідно працював і в царині публіцистики, допомагав налагоджувати редакційний процес «Літературно-наукового вісника», який перемістився до Києва.

У лютому 1913 р. Івана Джиджору обрано дійсним членом Історично-філософської секції Наукового товариства імені Шевченка. Він був не лише бібліотекарем НТШ, а й секретарем Археографічної комісії, також членом Київського наукового товариства, Історичного товариства Нестора-літописця, що діяло при Київському університеті.

Від 1916 р. — торгово-промисловий референт в окружній команді Любліна. Після проголошення ЗУНР, в умовах українсько-польської війни 1918—1919 рр., І. Джиджору було призначено військовим комендантом Рави-Руської. Однак давня спадкова хвороба легенів змусила залишити цю посаду. У грудні 1918 р. він, важко хворий, повернувся на рідну Підгаєччину.

Іван Джиджора, людина із широкими поглядами й щирий українець, був лише одним із плеяди учнів Михайла Грушевського, які становили ядро його історичної школи й авангард новітньої української історіографії. Саме ця наукова школа стала благодатним ґрунтом для зростання власної духовної еліти, сприяла появі на початку ХХ ст. особливої категорії — ученого й патріота в єдиній іпостасі.